

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΜΕΤΑΞΑ

ΚΑΙΡΟΣ ΤΟΥ ΘΕΡΙΖΕΙΝ

ΨΥΧΟΛΟΓΙΚΟ ΘΡΙΛΕΡ

2Η ΕΚΔΟΣΗ

ΠΟΣΟ ΣΚΟΤΑΔΙ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΚΡΥΒΕΙ
ΕΝΑΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΛΟΥΣΜΕΝΟΣ ΣΤΟ ΦΩΣ;

 ΜΙΝΩΑΣ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

«Γιαβρόγλου! Γιαβρόγλου! Κόκαλα έχει, παιδί μου, εκείνος ο καφές;»

Η φωνή του Ευθύμη Λάπα αντήχησε στριγκιά μέσα στο άδειο δωμάτιο, προδίδοντας τον εκνευρισμό που εδώ και ώρα κατέκλυζε τον προϊστάμενο του Τμήματος Εγκλημάτων κατά Ζωής. Σε λίγο θα κατέφθαναν οι δημοσιογράφοι για τη συνέντευξη Τύπου που είχε κανονίσει να πραγματοποιηθεί στο γραφείο του και χρειαζόταν οπωσδήποτε μια γερή δόση καφεΐνης, προτού προβεί στις βαρυσήμαντες δηλώσεις τις οποίες είχε προβάρει ξανά και ξανά από το πρωί. Ο ίδιος πάντα καλούσε τους εκπροσώπους του Τύπου στο γραφείο του και όχι στην ειδικά διαμορφωμένη για τον σκοπό αυτόν αίθουσα του κτιρίου, που του φαινόταν εντελώς απρόσωπη. Προτιμούσε τον δικό του χώρο, με το μασίφ μαονένιο γραφείο –πάνω στο οποίο βρίσκονταν, παρατεταγμένες σαν στρατιωτάκια, δεκάδες φωτογραφίες, όπου απαθανατιζόταν δίπλα σε επιχειρηματίες, ανθρώπους των γραμμάτων και των τεχνών, υπουργούς, ακόμα και τον τέως και τον νυν πρωθυπουργό–, με την πανάκριβη και απίστευτα άνετη δερμάτινη πολυθρόνα του και τις γκραβούρες της παλιάς Αθήνας στους τοίχους. Φυσικά, οι φωτογραφίες ήταν όλες στραμμένες προς την πόρτα, ώστε να

τις βλέπει αμέσως όποιος έμπαινε στο γραφείο και να μην του μένει η παραμικρή αμφιβολία πως ο άντρας με τα γυαλιά μυωπίας με τον χρυσό σκελετό, παρά το μάλλον μικρό του ανάστημα, ήταν ένα ιδιαίτερα σημαντικό πρόσωπο. Άλλωστε, αυτός ο καημός βασάνιζε τον προϊστάμενο από την πρώτη μέρα που πάτησε το πόδι του στη ΓΑΔΑ: φλεγόταν από επιθυμία να αποδείξει σε όλους την αξία του, ώστε να πάψουν επιτέλους να τον αποκαλούν «λαπά» πίσω από την πλάτη του.

Ο Ευθύμης σηκώθηκε και βάλθηκε να βηματίζει νευρικά, πλέκοντας τα δάχτυλά του πίσω από την πλάτη του και ακολουθώντας νοερά ένα μονοπάτι που ξεκινούσε από το πόδι του γραφείου και συνέχιζε περιμετρικά μέσα στο δωμάτιο. Στάθηκε για λίγο μπροστά στο παράθυρο και παρατήρησε την εικόνα του, έτσι όπως αντικατοπτριζόταν στο τζάμι. Έσιαξε τα μαλλιά του, έσφιξε λίγο ακόμα τον κόμπο της γραβάτας του, ίσιωσε τον κορμό του και χαμογέλασε ικανοποιημένος στο είδωλό του, υψώνοντας ταυτόχρονα το δεξί του φρύδι. Ήταν σίγουρα πανέτοιμος να υποδεχτεί τους δημοσιογράφους και να τους ανακοινώσει μία ακόμα επιτυχία του.

«Ευθύμη αγόρι μου» είπε στον εαυτό του κουνώντας αυτάρεσκα πάνω κάτω το κεφάλι του «σε λίγο καιρό κανείς δεν θα θυμάται πια τον Βαρσάμη. Θα φάει τη σκόνη σου ο “Παλιατζούρας”!»

Και ήταν διατεθειμένος να συνεχίσει να μονολογεί κομπάζοντας, αν δεν τον διέκοπτε το χτύπημα στην πόρτα. Δίχως να αλλάξει πόζα φώναξε «Εμπρός!», βέβαιος ότι επιτέλους θα έμπαινε μέσα ο Γιαβρόγλου, κρατώντας στα χέρια του τον πολυπόθητο καφέ. Αντί, όμως, για τον Οδυσσέα, στο γραφείο εισέβαλαν κάμποσοι ένστολοι, κουβαλώντας άλλοι ένα μακρόστενο τραπέζι και άλλοι μεγάλες μαύρες σακούλες.

«Καλημέρα, κύριε Λάπα» είπε ένας απ' αυτούς. «Συνάδελφοι, το τραπέζι βάλτε το κάτω από το παράθυρο... ναι, ναι, εκεί».

Δυσφορώντας που ούτε και τώρα θα λάμβανε την τονωτική δόση καφεΐνης –τι στον διάβολο, από τη Βραζιλία θα τον έφερνε τον εσπρέσο ο Γιαβρόγλου;– ο Ευθύμης έκανε μεταβολή και κάθισε ξανά στην πολυθρόνα του, επιβλέποντας τους αστυνομικούς να τακτοποιούν με προσοχή πάνω στην ξύλινη επιφάνεια τα αντικείμενα που έβγαζαν από τις σακούλες. Κοσμήματα, όπλα και δεσμίδες χαρτονομισμάτων των πενήντα και των εκατό ευρώ άρχισαν να παρατάσσονται μπροστά του, για να εκτεθούν στα μάτια των δημοσιογράφων, που θα τα απαθανάτιζαν με τις κάμερες και τα κινητά τους τηλέφωνα. Άλλωστε, η εξάρθρωση του συγκεκριμένου κυκλώματος αποτελούσε τεράστια επιτυχία του Εγκληματολογικού Τμήματος, την οποία σφαλώς ο Λάπας έσπευσε να καρπωθεί ως προσωπικό του κατόρθωμα, παρότι ο ρόλος του περιορίστηκε –όπως πάντοτε, άλλωστε– στην παρακολούθηση της υπόθεσης από την αγαπημένη του θέση, το γραφείο του, και στις εντολές που έδινε, κυρίως τηλεφωνικά, στους υφισταμένους του. Εγκέφαλος της σπείρας, που αριθμούσε τέσσερα άτομα, ήταν ο Γεράσιμος Φραντζής, ένας σαρανταπεντάχρονος άντρας, γνωστός και ως Μάκης ή Θηρίο, λόγω της σωματικής του διάπλασης. Αυτόν συνέλαβαν πρώτον οι αστυνομικοί, έπειτα από συντονισμένη επιχείρηση, κι εκείνος δεν δίστασε να καταδώσει τους συνεργούς του, ελπίζοντας ότι έτσι θα επιμεριζόταν το βάρος της κατηγορίας τόσο για τις πολυάριθμες ληστείες, σε σπίτια ιδίως των βορείων προαστίων, όσο και –κυρίως– για τις δολοφονίες που είχαν διαπραχθεί, αφού τρεις άντρες είχαν την ατυχή έμπνευση να

αντισταθούν, επιχειρώντας να προστατεύσουν την περιουσία τους. Ωστόσο, και οι δύο συνεργόι του, παρότι ομολόγησαν τη συμμετοχή τους στις ληστείες, αρνήθηκαν κατηγορηματικά την εμπλοκή τους στους φόνους και δήλωσαν ότι ο Μάκης ήταν εκείνος που πυροβόλησε τα θύματα. Τον χαρακτήρισαν μάλιστα αδίστακτο, άνθρωπο δίχως αναστολές και φραγμούς, που αντλούσε ευχαρίστηση από το να βασανίζει τα θύματά του και να τους προκαλεί πόνο. Όποια κι αν ήταν η αλήθεια, όλοι τώρα βρίσκονταν προφυλακισμένοι στον Κορυδαλλό περιμένοντας τη δίκη τους, ενώ οι πολίτες μπορούσαν επιτέλους να ανασάνουν με ανακούφιση, αφού είχαν απαλλαγεί από τους κακοποιούς που είχαν γίνει ο φόβος και ο τρόμος των κατοίκων της Κηφισιάς, της Φιλοθέης και της Πολιτείας.

Ο Ευθύμης χαμογέλασε ασυναίσθητα και άφησε να βγει από τα χείλη του ένας βαθύς αναστεναγμός, καθώς σκεφτόταν με αγαλλίαση τους πηχναίους τίτλους των εφημερίδων και τα ενθουσιώδη τηλεοπτικά ρεπορτάζ που θα εξυμνούσαν τις ικανότητές του. Η εξάρθρωση του κυκλώματος αυτού θα αποτελούσε ένα ακόμα παράσημο στους ώμους του και θα τον βοηθούσε να εδραιώσει τη θέση του ως προϊστάμενος του Τμήματος Εγκλημάτων κατά Ζωής, κλείνοντας ερμητικά τα στόματα που τον αμφισβητούσαν.

«Είμαστε έτοιμοι για τους δημοσιογράφους, κύριε Λάπα».

Η φωνή του ένστολου έβγαλε τον Ευθύμη από τις σκέψεις του. Έστρεψε το βλέμμα του, που εδώ και ώρα είχε στυλωθεί στο κενό, προς το μέρος των αστυνομικών και ένενυσε με ικανοποίηση. Τα κλοπιμαία αλλά και τα όπλα των ληστών βρίσκονταν τακτοποιημένα πάνω στο τραπέζι, επισφραγίζοντας την επιτυχία του.

«Μπορείτε να πηγαίνετε» είπε στους άντρες παίρνοντας το επαγγελματικό του ύφος, ενώ ταυτόχρονα σηκώθηκε από τη θέση του και πλησίασε στο τραπέζι, για να επιβεβαιώσει ότι όντως ήταν έτοιμοι για τους δημοσιογράφους. «Α, Οικονόμου...» απευθύνθηκε ξάφνου στον νεότερο υφιστάμενό του «βρες μου τον Γιαβρόγλου και πες του να τσακιστεί να μου φέρει εκείνον τον ρημαδοκαφέ που του έχω ζητήσει εδώ και ώρες».

«Μάλιστα» του απάντησε εκείνος και στράφηκε προς την πόρτα, στραβώνοντας με δυσαρέσκεια τα χείλη του.

Μόλις ο Ευθύμης έμεινε και πάλι μόνος στο γραφείο, κοίταξε προσεκτικά τα αντικείμενα που βρίσκονταν τακτοποιημένα πάνω στο τραπέζι. Την προσοχή του τράβηξε ένα κόσμημα στην τρίτη σειρά. Ήταν ένα μενταγιόν με ομολογουμένως ιδιότροπο σχέδιο. Αποτελούνταν από μια χρυσή πλεκτή αλυσίδα που κατέληγε σε τρεις καρδιές, μια μεγαλύτερη στο κέντρο και δύο μικρότερες αριστερά και δεξιά της. Οι δύο μικρές καρδιές ήταν απλές, δίχως στολίδια, η μεγάλη όμως είχε διακοσμηθεί περιμετρικά με μικροσκοπικούς πολύτιμους λίθους, μάλλον μπριγιάν, όπως υπέθεσε ο Λάπας κρίνοντας από τη λάμψη τους.

«Ωραίο κομμάτι!» σχολίασε εντυπωσιασμένος, παίρνοντας το στα χέρια του για να το περιεργαστεί πιο προσεκτικά. Τώρα που το κοιτούσε καλύτερα, του φάνηκε σαν οι δυο καρδιές να συγκρατούσαν την κεντρική, σαν να την αγκάλιαζαν. «Ποιος να το κλαίει άραγε;» αναρωτήθηκε κουνώντας το κεφάλι του.

Κράτησε το κόσμημα μερικές στιγμές ακόμα ανάμεσα στα δάχτυλά του κι έπειτα, με μια αποφασιστική κίνηση, έβαλε στη θέση του ένα ολόχρυσο βραχιόλι με ρουμπίνια, που βρι-

σκόταν στην πρώτη σειρά των εκθεμάτων, και τοποθέτησε το μενταγιόν μπροστά.

«Μμμ...» μουρμούρισε ικανοποιημένος. «Πολύ καλύτερα... ναι, ναι, πολύ καλύτερα» συμπλήρωσε και ξανακάθισε στη δερμάτινη πολυθρόνα του, έτοιμος να προβάρει μια τελευταία φορά τις δηλώσεις που θα έκανε σε περίπου μισή ώρα στους δημοσιογράφους.

Την ίδια στιγμή ο Γιαβρόγλου κατευθυνόταν με γοργό βήμα προς το γραφείο του προϊσταμένου του, κουβαλώντας έναν δίσκο με τον καφέ του Λάπα κι ένα ποτήρι νερό.

«Αι σιχτίρ, πια!» μουρμούρισε μέσ' απ' τα δόντια του εκνευρισμένος.

«Πού είσαι, ρε Οδυσσέα;» τον σταμάτησε ο Οικονόμου, που έτυχε να βρεθεί στον δρόμο του. «Σε ψάχνει ο Λάπας. Έξαλλος έχει γίνει που του καθυστέρησες τον καφέ».

Ο Γιαβρόγλου κοντοστάθηκε κι έριξε ένα οργισμένο βλέμμα στον συνάδελφό του.

«Δεν με παρατάς κι εσύ, ρε Οικονόμου;» του είπε σε έντονο ύφος. «Έμαθε κι ο λαπάς τον εσπρέσο μακιάτο!» σχολίασε ειρωνικά. «Δεν του κάνει πια το καφεδάκι του μπαρμπα-Χαράλαμπου, βλέπεις. Κουβάλησε εκείνη τη μηχανή του καφέ –ανάθεμα την ώρα και τη στιγμή που την έφερε!– κι από κείνη τη μέρα, εκτός όλων των άλλων, με έκανε και προσωπικό του καφετζή».

«Μπαρίστα!» τον διόρθωσε γελώντας ο Οικονόμου. «Ο καφετζής δεν αρμόζει στο πρεστίτζ του».

«Είχε και στο χωριό του μπαρίστα, το ψώνιο!» γρύλισε ο Οδυσσέας και, προσπερνώντας βιαστικά τον άλλον αστυνο-

μικό, συνέχισε τον δρόμο του προς το γραφείο του Ευθύμη. Μόλις έφτασε στην πόρτα, τη χτύπησε με το ελεύθερο χέρι του και, αφού περίμενε να ακούσει πρώτα το «Εμπρός!» από το στόμα του Λάπα, την άνοιξε και μπήκε μέσα.

«Μπα, με θυμήθηκες επιτέλους;» ήταν τα πρώτα λόγια του προϊσταμένου του, ξέχειλα από ειρωνεία.

«Συγγνώμη για την αναμονή» του απάντησε ο Γιαβρόγλου καταπίνοντας τη βρισιά που ανέβηκε στα χείλη του «αλλά με καθυστέρησαν τα τηλέφωνα. Κυριολεκτικά έχουν σπάσει από το πρωί για τη σύλληψη του Φραντζή».

«Κι από πότε εκτελείς χρέη τηλεφωνητή;» τον ρώτησε ο Ευθύμης στον ίδιο ειρωνικό τόνο.

Από τότε που εκτελώ και χρέη καφετζή! ήθελε όσο τίποτα στον κόσμο να του απαντήσει ο νεαρός αστυνομικός, αλλά προτίμησε να καμωθεί ότι δεν άκουσε την ερώτηση. «Βλέπω πως όλα είναι έτοιμα για τους δημοσιογράφους» είπε κοιτάζοντας το τραπέζι με τα ευρήματα από το κρησφύγετο των κακοποιών. Άφησε το ποτήρι με το νερό πάνω στο γραφείο και ετοιμάστηκε να κάνει το ίδιο και με το φλιτζάνι, όταν κάτι τράβηξε την προσοχή του, με αποτέλεσμα η κίνησή του να μείνει μετέωρη. Το βλέμμα του εστίασε σε κάποιο από τα αντικείμενα και τα μάτια του άνοιξαν διάπλατα σε μια έκφραση έκπληξης ανάμεικτης με τρόμο. Ξάφνου ένιωσε πως τα πόδια του δεν τον κρατούσαν πια. Το φλιτζάνι γλίστρησε από τα δάχτυλά του κι έπεσε στη μαονένια επιφάνεια σπάζοντας σε κομμάτια. Ο καφές χύθηκε πάνω στα χαρτιά του Λάπα, που πετάχτηκε πάνω έξαλλος με την απροσεξία του υφισταμένου του.

«Βρε ζών!» ούρλιαξε, προσπαθώντας να αποφύγει τις σταγόνες του καφέ που απειλούσαν να λεκιάσουν το άψογο κοστούμι του και ταυτόχρονα να σώσει και τα έγγραφα, που

όμως ήδη ήταν διάστικτα από πιτσιλιές. «Κοίτα τι έκανες!» συνέχισε να τον επιπλήττει κουνώντας πάνω κάτω τα χέρια του.

Όμως, ο Γιαβρόγλου όχι μόνο δεν του έδωσε την παραμικρή σημασία, αδιαφορώντας παντελώς για τις φωνές του, αλλά έδειχνε να μην τον ακούει καν. Σαν υπνωτισμένος, έσυρε τα βήματά του μέχρι το τραπέζι και πήρε στα τρεμάμενα χέρια του το μενταγιόν με τις καρδιές. Το χάιδεψε για λίγο με το βλέμμα κι έπειτα το γύρισε από την πίσω πλευρά και το κοίταξε πιο προσεκτικά. Μια μικρή κραυγή ξέφυγε από τα χείλη του. Σφάλισε τα βλέφαρά του κι έκλεισε το κόσμημα ευλαβικά στην αγκαλιά του, σαν πολύτιμο φυλαχτό, μουρμουρίζοντας λόγια ακατάληπτα, από τα οποία ο Ευθύμης ξεχώρισε μονάχα τη λέξη «μάνα». Από τα μάτια του νεαρού τώρα έτρεχαν ασυγκράτητα τα δάκρυα και αναφιλητά ανέβαιναν ορμητικά από το στήθος του, αναγκάζοντας τον Λάπα να διακόψει απότομα το ξέσπασμά του και να καρφώσει τη γεμάτη απορία ματιά του πάνω στον Οδυσσέα. Σηκώθηκε από την πολυθρόνα του και τον πλησίασε αργά, σαν να φοβόταν μήπως τον τρομάξει.

«Γιαβρόγλου, είσαι καλά;» τον ρώτησε χαμηλόφωνα, ακουμπώντας τον απαλά στον ώμο.

Εκείνος δεν του απάντησε. Εξακολούθησε μόνο να κρατά το μενταγιόν και να κλαίει με λυγμούς.

«Παιδί μου...» είπε ο Ευθύμης, νιώθοντας για κάποιον ανεξήγητο λόγο να τον πλημμυρίζει ένα δυσάρεστο προαίσθημα, «τι συμβαίνει;».

Ο Οδυσσέας έστρεψε αργά το κεφάλι του και κοίταξε τον προϊστάμενό του. Το βλέμμα του ξεχείλιζε από κάτι απροσδιόριστο, κάτι που ο Λάπας δεν μπορούσε να ερμηνεύσει, ωστόσο του προκαλούσε τρόμο.

«Αυτό το μενταγιόν...» του αποκρίθηκε βραχνά ο Γιαβρόγλου «...ανήκε στη μητέρα μου. Το φορούσε πάντα στον λαιμό της, μέχρι...» Τη φράση του διέκοψε ένας λυγμός. Έκλεισε σφιχτά τα βλέφαρά του και το πρόσωπό του συσπάστηκε από πόνο. «Μέχρι που της το πήρε ο άνθρωπος που τη δολοφόνησε...» πρόσθεσε με σβησμένη φωνή.

ΚΑΙΡΟΣ ΤΟΥ ΘΕΡΙΖΕΙΝ

**ΜΙΑ ΝΕΑ ΥΠΟΘΕΣΗ
ΓΙΑ ΤΟΝ ΜΑΝΟ ΒΑΡΣΑΜΗ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΛΣΑ ΓΛΗΝΟΥ**

«Αυτό το μενταγιόν ανήκε στη μητέρα μου. Το φορούσε πάντα στον λαιμό της, μέχρι που της το πήρε ο δολοφόνος της...» Αυτά τα λόγια ψέλλησε ο Οδυσσέας Γιαβρόγλη αντικρίζοντας, ανάμεσα στα υπόλοιπα κλοπιμαία που κατέληξαν στη ΓΑΔΑ μετά τη σύλληψη ενός κακοποιού, το κόσμημα που ήταν δεμένο άρρηκτα με τις παιδικές του αναμνήσεις. Η ομολογία του συλληφθέντα στρέφει τις υποψίες στον γνωστό για την αντιδικτατορική του δράση βουλευτή Αντίνοο Σαρακηνιώτη, τον οποίον ο Οδυσσέας κατηγορεί ως δολοφόνο της μητέρας του. Όταν όμως ο Σαρακηνιώτης βρίσκεται δολοφονημένος, όλα τα στοιχεία καταδεικνύουν εκείνον ως ένοχο οδηγώντας στη σύλληψή του.

Ένας φόνος που παραμένει ανεξιχνίαστος: μια γυναίκα που, αφού βίωσε τις απάνθρωπες συνθήκες ζωής ως εξόριστη στη Γυάρο, κατέληξε έγκλειστη στο ψυχιατρείο: ένας ήρωας της αντίστασης κατά των Συνταγματαρχών, το άψυχο σώμα του οποίου πετάχτηκε συμβολικά έξω από το κτίριο όπου αλληλοτε στεγαζόταν η Ασφάλεια...

Ο Μάνος Βαρσάμης και η Έλσα Γληνού αναλαμβάνουν να ανακαλύψουν την αλήθεια και να απαηλιάξουν τον φίλο τους από την κατηγορία του φόνου. Για να τα καταφέρουν, πρέπει να σκάψουν βαθιά στα σκοτεινά χρόνια της Επταετίας και να ρίξουν φως σε μια περίπλοκη υπόθεση, που θα στοιχίσει τη ζωή πολλών ανθρώπων.

